

ACTA DE LA RESOLUCIÓ DEL VII CONCURS DE POESIA I NARRATIVA BREU "LLETRES AL VENT" 2023

A Gandesa, a la Biblioteca de Gandesa Dr. Mossèn Joan Baptista Manyà, quan són les 17.26h del dimarts 23 de maig del dos mil vint-i-tres, hi és el jurat del VII Concurs de Poesia i Narrativa Breu "Lletres al Vent", per atorgar els premis de la setena edició del concurs.

El Jurat està compost pels membres següents:

- Ma Espina Niella, membre i sòcia fundadora de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent".
- Albert Guiu, llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta.
- Carme Perelló, llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de Gandesa.
- Montse Bastons, llicenciada en Filologia Clàssica i Graduada en Filologia Catalana, escriptora i professora de la Llengua i literatura catalana i de Llengües clàssiques a l'Aula Escola Europea de Barcelona.
- Àngels Castellà, llicenciada en Filologia Catalana, professora de llengua catalana i literatura a l'IES Terra Alta.

El Jurat acorda:

Primer. Que dels 151 textos presentats en aquesta edició del certamen, 142 compleixen les bases del concurs i 9 no les compleixen per absència de dades tan bàsiques i essencials com és el títol i/o pseudònim al text de l'obra, o per excés de paraules en el cas de la narrativa.

Les obres en qüestió son:

- En Pau i el llibre màgic i el cotxe perdut (Martina) - sense títol ni pseudònim
- El tiempo perdido (Cris) – sense pseudònim
- No tot és com et penses (Kim Pine) – excés de paraules
- Barranc (Romer) - sense pseudònim
- El recuerdo no alimenta el futuro (Mar salada) - sense pseudònim
- Intempèrie (Romer) - sense pseudònim
- Soc una dona (Mar salada) - sense pseudònim

Segon. Que, després d'haver llegit les obres de manera individual, es queda per fer les oportunes valoracions, es procedeix a atorgar els premis establits en les bases, resultant la RESOLUCIÓ següent:

RESOLUCIÓ:

PREMI	CATEGORIA	MODALITAT	TÍTOL OBRA	NOM GUANYADOR/A
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	La primavera	Queralt Roca Rueda Corbera d'Ebre Pseudònim: Rosa
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	La via verda	Egan Corroto Trenchs Corbera d'Ebre Pseudònim: Dagda
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa	El llibre màgic	Laura Esteruelas Olmos Vilalba dels Arcs Pseudònim: Perleta
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa	L'incendi forestal	Claudia Gisbert Sampé Vilalba dels Arcs Pseudònim: La Manduka
Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Poesia	El drac	Lluna Yagüe Aragonès Arnes Psuedònim: Karla
Accèssit	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Poesia	La espada	Anael Osuna Barreiro Arnes Psuedònim: Chispa
Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació	Narrativa	El misterioso	Gisela Barranco Matarín Corbera d'Ebre Pseudònim: Agata Creu

	Primària			
Accèssit	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa	Tothom tenim els mateixos drets	Laia Bes Vidal Gandesa Pseudònim: Nala
Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	Sentir la por	Bruna Roca Pallarés Lleret (Lladorre) Pseudònim: Ulleres Lectors
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	Evocació al meu iaio	Joel González Gironés Vilalba dels Arcs Pseudònim: El saxofonista
Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa	La portera que va passar de petita a gran	Anna Cruz Sanroma Arnes Pseudònim: Macròmia
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa	El misteri a mitjanit	Emma Tormo Ginestra Vilalba dels Arcs Pseudònim: La detectiva
Primer premi	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Poesia	L'amor a vegades és covard	Delia Maria Pop Gandesa Pseudònim: Claudia Solé
Accèssit	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Poesia	Carta de desahogo	Karla Paola Gudiel Ruano Horta de Sant Joan Pseudònim: Lizzy
Primer	4. Alumnat	Narrativa	Històries	Núria Fibla Salvadó

premi	de primer a tercer d'ESO		que vivim juntes en mons separats	Prat de Comte Pseudònim: Bookworm
Accèssit	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa	Resum de vida	Radu Simona Maria Gandesa Pseudònim: Beatriz
Primer premi	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	Sueño de amor eterno	Rut Sans Peig Vilalba dels Arcs Pseudònim: Atzur
Accèssit	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	Espadas	Esteve Martí Álvarez Sabaté Corbera d'Ebre Pseudònim: Apoteosis
Primer premi	6. a partir de 19 anys	Poesia	Camins incerts	Ramon Obiol Reverté La Ràpita Pseudònim: Maria
Accèssit	6. a partir de 19 anys	Poesia	Com Eurídice	Marifé Altadill Espinós Móra d'Ebre Pseudònim: Tramuntana
Accèssit	6. a partir de 19 anys	Poesia	Terra ferida	Montse Barceló Moreso Gandesa Pseudònim: Ayla
Primer premi	6. a partir de 19 anys	Narrativa	Mots encreuats	Núria Oliva i Barceló Caldes d'Estrac Pseudònim: Faafoliga
Accèssit	6. a partir de 19 anys	Narrativa	Contes	Fede Cortés Cortés Falset Pseudònim: Claudi

Finalitzada la reunió del jurat quan són les 17.55h, s'alça acta amb la conformitat dels presents.

La resolució es donarà a conèixer als guanyadors i es farà públic el dia 2 de juny a les 18.30h en l'acte de lliurament dels premis que es durà a terme a la Biblioteca de Gandesa .

Vist i plau,

Ma Espina Niella,
*membre i sòcia fundadora de l'Associació de
Poetes "Poemes al Vent"*

Albert Guiu,
*llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i
professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta*

Carme Perelló,
*llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en
Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de
llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de
Gandesa*

Montse Bastons,

*llicenciada en Filologia Clàssica i Graduada en
Filologia Catalana, escriptora i professora de la
Llengua i literatura catalana i de Llengües
clàssiques a l'Aula Escola Europea de Barcelona.*

Àngels Castellà,
*llicenciada en Filologia Catalana, professora
de llengua catalana i literatura a l'IES Terra A*

La primavera

La primavera te flors.

La primavera te diferents flors.

La primavera te diferents flors de colors.

La primavera te diferents flors de colors vius.

La primavera te diferents flors de colors vius i ocells.

La primavera te diferents flors de colors vius i ocells cantant.

La primavera te diferents flors de colors vius i ocells.

La primavera te diferents flors de colors vius.

La primavera te diferents flors de colors.

La primavera te diferents flors.

La primavera te flors.

La primavera

TITOL. La primavera

MODALITAT. Poesia

CATEGORIA. 1a

PSEUDÒNIM. Rosa

LA VIA VERDA

Coneixes la via verda, a la Terra Alta?
Vine a fer-la i no estaras malalta.

Saps que la via verda es molt tranquil·la?
Hi pots fer de tot, inclús de gorila.

S'hi senten molt ocellets
i alguns animalets.

Hi pots anar amb cavall, a peu o en bici
i no et molestarà cap cotxe ni cap edifici.

TITOL. La via verda
MODALITAT. Poesia
CATEGORIA. 1a
PSEUDÒNIM. Dagda

MODALITAT: NARRATIVA BREU

CATEGORIA: 1ª

TÍTOL DE L'OBRA: EL LLIBRE MAGIC

PSEUDÒNIM: PERLETA

EL LLIBRE MAGIC

Hi havia una vegada tres amigues que es deien Anna, Olivia i Berta. Les amigues vivien a un poble que no tenia color.

Un dia estaven a casa de la Olivia, i de cop van sentir el telefon i estaven soles. L'Anna va contestar i una dona els va dir que tenia un amulet per tornar el color al poble. I va dir que estava a el bosc de les maravelles i elles li van dir que anirien a buscar-lo. Llavors van penjar i va arribar la mare de la Olivia i de seguida li van contar tot i la mare va dir que podien anar a buscar l'amulet.

Al cap de un dia van anar de camí a el bosc de les maravelles i després de moltes hores van arribar al bosc i es van trobar amb uns nans i van preguntar si sabien on estava l'amulet màgic i els nans van dir que nomes sabien que era el camí de la dreta. Quan passaven per el camí dret es van trobar amb una fada i li van preguntar si sabia on estava l'amulet magic. La fada va contestar que seguint el camí i fent dos curves i ja arribaven i super il·lusionades li van donar les gracies.

Van marxar corrents i saltant van passar les dos curves i van trobar el amulet i amb molt de compte el van agafar. La Olivia va dir que tornarien al poble i tornaria el color. Llavors van posar l'amulet dins de la bossa de la Anna. I llavors va vindre un grup de monstres i els monstres estaven a puntet de menjar-se-les pero va apareixer un fum dorat i els monstres van desapareixer. I de cop va apareixer un llibre i els va dir:

- Perdo! no m'he presentat, em dic Badi di bam i vosaltres?
- Anna, Berta, i Olivia. Van respondre les nenes.

Voleu que us ajuda? va dir el llibre. Elles van dir que si i amb una alfombra magica van arribar super rapid al poble sense color. I van traure el amulet i va tornar el color al poble. Conte contat, conte acabat.

MODALITAT: NARRATIVA BREU

CATEGORIA: 1A

TÍTOL DE L'OBRA: L'INCENDI FORESTAL

PSEUDÒNIM: LA MANDUKA

L'INCENDI FORESTAL

Temps era temps, quan els animals parlaven un esquirol que es deia Oriol era molt simpàtic, positiu, sempre ajudava a l'altra gent i era molt tímid. Un dia l'esquirol Oriol va sortir de casa per fer un pícnic amb els seus amics el talp Pau, l'oreneta Mireia i l'ànec Aleix. L'esquirol Oriol va anar al turo que havien quedat els amics. Quan va arribar estaven els seus amics :

- Hola Oriol! va dir el talp Pau
- Hola amics he portat el berenar
- Quina gana que tinc va dir l'ànec.

Una volta van berenar van sentir una olor de fum.

- D'on ve esta olor? va preguntar l'ànec.

L'oreneta va enlairar-se i va veure d'on sortia el fum i va dir:

- Surt de les nostres cases!
- No pot ser! diu l'Oriol -Es cremarà tot el bosc i tindrem de marxar de les nostres cases.

El talp Pau va dir a l'oreneta: - Tu saps si hi ha guarda bosc? Si al mig del bosc hi ha una casa de guarda bosc va contestar.

- Tu Oriol com que coneixes el bosc molt be aniràs a buscar-lo. Va dir l'oreneta. - Quina por que tinc! pro ara mateix vaig. L'esquirol Oriol tot asustat pels arbres va anar al mig del bosc a busca el guarda bosc.

Quan va arribar a la cabanya del guarda bosc per a cridar l'atencio va agafar moltes pinyes i les va començar a tirar contra la finestra. A la cinquena o a la setena el guarda bosc va sentir aquell soroll i va sortir de la cabanya.

Quan va sortir fora i va veure que hi havia un munt de fum el guarda bosc que deia Pere va seguir a l'esquirol Oriol fins l'incendi. Quan va arribar a l'incendi en Pere de seguida va trucar al 112 .

- Ajuda, ajuda! Hi ha un incendi a les terres de l'Ebre al bosc del pinar! Afanyeu que es molt gran!

Al cap d'un moment vam vindre els bombers amb els helicopters, van apagar l'incendi i de recompensa els van donar un cafè ben calentet i uns crusants.

I així es com es va acabar la història de l'esquirol Oriol i catacric – catacrac aquest conte s'ha acabat.

EL DRAC

Hi ha un drac que està molt esverat,
prepara una rosa per a la seva esposa
es una princesa que té molta bellesa.

A casa la princesa al dia següent
be un pretendent
la princesa li dona carbassa
i li a dit que marxi a la plaça
quan el pretendent a marxat
la princesa va sortir al terrat.

Al cap d'uns dies la princesa malalta es va posar
i al metge va cridar
el drac un missatge li va enviar:
princesa que et passa ja no et bec per la terrassa.

Un dia per fi al carrer va poder sortir
la princesa molt feliç estava
i tot l'acontentava.
quan el drac es va enterar
molt content es va posar.

A partir de quan va poder sortir
el drac i la princesa junts van estar
i no es van separar.
i van tindre una vida amorosa
el drac i la seva esposa.

Karla Ferrando Segura

La espada

Tengo una espada
es especial
porque me lo a dicho una hada
mi espada corta cualquier cosa,
hoy he cortado una rosa.

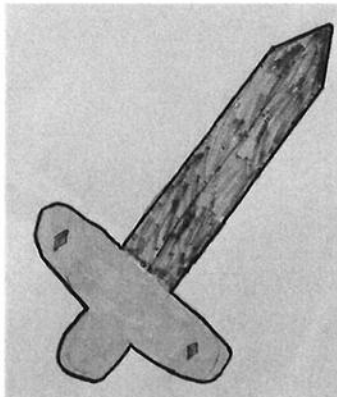
He guardado la espada en
un cofre luego me he comido
un gofre. Me he levantado
por la ventana y he mirado.

Había un dragón y he bajado
la espada le he clavado hasta
el corazón le ha llegado
el dragón ha caído
y la espada ha vencido.

Todo el mundo me ha aplaudido
muy contento me he ido
y me han ascendido.

En el castillo estaba
muy cansado
y un patatús me ha dado.

Chispa Català Querol

EL MISTERIOSO

Un día Marta estaba paseando con su amiga Anna en el parque, Anna estaba muy preocupada porque Marta esos días había estado muy rara. Anna le dijo a Marta:

-¿Oye Marta, estos días has estado muy rara, te pasa algo?

Marta dijo:

-No, no... Estoy bien.

Luego Anna se despidió de su amiga y se fue a su casa. Cuando Anna llegó a su casa no pudo dormir porque estuvo toda la noche preocupada por lo que le pasaba a Marta.

Las dudas de Anna eran ciertas, en realidad le pasaba algo muy grave a Marta.

Una malvada señora le había puesto una maldición que consistía en que por las noches se convertía en un monstruo que se llamaba el Misterioso. Anna no sabía nada, claro.

Marta comenzó a convertirse en monstruo delante de la casa de Anna.

Anna se asomó por la ventana, la vió y se asustó. Primero se escondió debajo de la cama, oía ruidos extraños y, cuando empezaba a amanecer, decidió bajar a la calle.

Marta no podía controlarse, entonces podía hacerle daño. Ya estaba saliendo el sol así que Marta se estaba convirtiendo ya en humana.

Anna fue corriendo hacia Misterioso que estaba tirada en el suelo. Anna se quedó con la boca abierta, Misterioso era su amiga Marta.

Anna no se asustó y le dijo:

-¿Marta estás bien?

Y ella le contestó:

-¡Ayuda!

Anna se llevó a Marta con su furgoneta al parque, le dio agua y cuando se recuperó un poco, estuvieron hablando de quien le había hecho eso.

Marta se lo explicó todo. Anna buscó toda la noche una cura y por fin la descubrió. El antídoto era una manzana que se llamaba curadoide. Así que ella se fue a buscarla, abandonó a sus padres y a su hermana, lo primero de todo era curar a su amiga Marta.

Cuatro meses más tarde de viajes por el mundo para encontrar la manzana curadoide Anna la encontró en una selva de Colombia. Se la dio a Marta y se curó. Marta le dijo a Anna:

- Gracias Anna

Anna dijo:

- De nada.

Pero Anna no sabía que cuando curabas a alguien del Misterioso se le pegaba a la persona que estaba más cerca, así que Anna estaba contagiada del Misterioso.

Isabel, la hermana de Anna, ya notaba que Anna estaba rara.

Anna se había dado cuenta de que estaba contagiada del Misterioso, entonces antes que empeorar se fue a un sitio alejado, se tomó la curadoide ella sola y se curó.

Cuando estuvo segura de que no podía contagiar a nadie, se fue corriendo a su casa.

Misterioso había desaparecido para siempre.

A partir de ese momento todos estuvieron a salvo y vivieron tranquilos y felices.

TÍTOL. El misterioso

MODALITAT. Narrativa breu

CATEGORIA. 2a categoria

PSEUDÒNIM. Agata Creu

Narrativa breu

2a categoria: alumnat de 3r i 4t d'Educació Primària

Pseudònim: Nala

TOTHOM TENIM ELS MATEIXOS DRETS

Hi havia una vegada en un petit regne una princesa que es deia Georgina i que volia ser cavallera. Però les seues amigues, la Laia i la Neus, li deien que ella no podia ser cavallera, tenia de ser princesa.

Un dia van raptar al futur rei, en Jordi, el germà de la Georgina. El va raptar el drac Valentí i ningú volia anar a salvar al Jordi perquè tenien molta por. La Georgina, que era molt decidida, va dir:

–Pare, jo aniré a salvar a Jordi!

–Filla tu no hi pots anar, té d'anar-hi un cavaller.

–Pare jo també puc ser cavallera!

–Pero no tens por Georgina?

– Si pero a la vida tenim de ser valents i a més a més també sóc forta com tu i es altres homes, ja ho veuràs.

A continuació la Georgina va arribar a la cova on tenien al seu germà. Va veure al Jordi que estava tancat dintre de una presó i li va dir en Jordi a la Georgina:

–Jo no vull que em salvis. Tu ets una princesa no em pots salvar!

–A veure germanet, les noies també tenim dret a fer tot el que feu vosaltres. Així que si vols tornar a casa, hauràs de venir en mi.

A Jordi no li va quedar cap altre remei que acceptar i van marxar els dos junts.

Quan el drac Valentí ho va veure va dir:

–On aneu?

En Jordi va dir:

–A tu que et pareix drac dolentot?

I la princesa va dir:

–Jordi ell no és dolent potser és bo a que si? Com te dius?

–Em dic Valentí i jo no sóc dolent.

–Però com es que es que has segrestat al meu germà?

–Sol volia tenir un amic perquè em sento sol.

–No pase res.- Va dir en Jordi.

–Et podem aconseguir amics,nosaltres!!!

–Que bé!

I així acaba la història del drac Valentí, la princesa Georgina i el seu germà Jordi.

POESIA: 3a categoria

Ulleres Lectors_Sentir la por

.....

He escrit una poesia de versos lliures perquè m'agradaria un món amb llibertat per a tothom, un món sense guerra.

SENTIR LA POR

BOOM BOOM BOOM!

Una bala han disparat i a un home ha atravesat.

Ella s'ho mira de lluny, té por però no gosa dir res.

FIU FIU BOOM!

Una pistola han disparat i la bala a una dona ha matat.

Ell s'ho mira de lluny, té por però no gosa dir res.

La por abunda en la guerra s'ha de ser fort i no deixar l'esperança.

Tirs, dispars, crits, plors...

Són l'udol de la guerra, una guerra que no se sap quan acabarà.

Ella i Ell s'ho miren immòbils, no gosen moure's ni parlar.

Pensen en la gent, la mort, la desaparició... La guerra ha començat!

Que farem?

Que passarà?

Moirem?

Quan acabarà?

Són preguntes que ressonen dins dels seus caps.

-Vinga a sopar! Criden els seus pares

Però no reben cap resposta ni cap moviment.

Ella i Ell continuen immòbils pensant en la destrucció del món.

Armes, gent, conflictes, món, humanitat, existencia...
Són les paraules que trontollen dins el seu cap.

I pensen que és la fi,
que no hi ha cap sortida en aquest laberint,
que s'enfonsen, que es fonen, que desapareixen.

Ja no es noten estan cansats
i pensen que no s'en sortiran mai.
Una ma li toca l'espatlla i pregunta: sopem?

Ella tremola té un nus a la panxa que no sap com desfer.
Nota uns llavis que li toquen la galtà.
Ell tremola no sap que fer i no està bé.
Llavors aquells llavis pregunten: anem a sopar?

No es mouen cap dels dos.
Només se sent el batec del seu cor,
tenen por i s'amaguen, s'amaguen com poden,
no volen sentir el soroll de la guerra.

PUM PUM PUM! és el seu batec.

Ulleres Lectors

Modalitat: Poesia

Categoria: 3a

Títol de l'obra: Evocació al meu iaio

Pseudònim: El saxofonista

EVOCACIÓ AL MEU IAIO

Molts cops m'he imaginat

Com seria tenir-te al meu costat.

Com a iaio em malcriaries

i com a pare em faries.

Un home molt estimat has sigut

per a tots els coneguts.

Amb una foto m'he de conformar

per poder-te recordar.

Amb el poc temps que vas estar

moltes anècdotes vas deixar.

Històries d'adolescència i joventut

quina més animal, quina més ruc.

Moltes són les que puc explicar

però moltes s'han de guardar.

Però els records que teniu guardats

per mi seran sagrats.

Mil històries m'han contat

i al cor m'han arribat.

Amb una pedra vas matar un gat

i com no, vas acabar castigat

Quin dia va ser aquell

que a l'església vàreu anar.

Una serp a la porta vau penjar

per a les dones espantar.

Al tractor m'haguessis pujat

i bons moments haguéssim passat.

Molts gossets tindries

per a fer bones caceres.

Moltes festes hem celebrat

i tu sempre hi has estat.

No presencialment

però si al nostre pensament

Amb el poquet temps que vas estar

una bona empremta vas deixar

Una família vas construir

i la mort la va destruir.

Jo no t'he conegut

Però sempre t'he volgut.

Al meu cor et portaré

I mai t'oblidaré.

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 3a categoria, 5è i 6è de primària.

Títol: La portera que va passar de petita a gran

Pseudònim autor: Macromia

LA PORTERA QUE VA PASSAR DE PETITA A GRAN

Hi havia una vegada una xiqueta que es deia Jana, quan va complir els 2 anys el seu pare es va morir, la seva mare Clara li va dir a la Jana:

- Et prometo que sempre estarem unides i mai et deixaré.

A Partir d'aquell dia la seva mare per a que no es sentís sola, sempre, abans de ficar-la a dormir, li contava un llibre de futbol. A partir dels 5 anys, per molta son que tingués, la xiqueta sempre intentava aguantar fins que la seva mare acabava de llegir el capítol, perquè no es volia perdre res. Cada dia de l'any, la mare li continuava llegint el llibre, inclús van acabar tota la col·lecció de llibres dels Futbolissims fins que la Jana va complir 6 anys i li va dir a la seva mare:

- Ara en comptes de que tú em llegeixis els llibres, els llegiré jo soleta pero en companyia.

I la mare molt emocionada i molt orgullosa de la seva filla li va dir:

- En quina companyia???

La filla li va contestar: Amb la teva, així si m'encallo amb alguna paraula tu em podries ajudar.

La mare li va respondre: És clar que sí, sera un plaer ajudar-te de quan en quan, això sí Jana, si algun dia vols que et torni a llegir que sàpigues que et llegiré les vegades que et faci falta, si és per tu n tot el que vulguis això sí, sense passar-te que et conec molt bé.

I la mare li va començar a fer un atac de pessigolles.

Com que li agradava tant llegir, al cap d'un temps li va dir a la seva mare que es volia ficar una mini biblioteca a la seva habitació, no només volia llibres de futbol, sinó que també en volia d'història, de cultures del món, d'aventures i moltes altres coses més.

Encara que llegia un munt i de tot, es va adonar de que la seva passió era el fútbol, s'ho va pensar i li va preguntar a la seva mare si es podia apuntar a jugar a fútbol al Club Esportiu d'Arnes, perquè el seu somni era poder ser portera professional.

La seva mare li va dir: D'acord, però ho provarem, si t'agrada et pots quedar pero has de continuar estudiant i sobretot llegint.

La Jana li va dir: esclar que sí, a més l'escola és la meva responsabilitat i que dius dels llibres?

- Que no deixis mai de llegir. Va dir la mare.

- Mai els deixaria, he après a jugar a futbol gràcies a ells, i no és per això, sinó que també perquè m'encanta llegir. Et prometo que mai pararé de llegir i si el futbol acaba costant molts diners, quan tingui 16 anys treballaré i t'ajudaré a pagar el futbol, també les despeses de casa. També et prometo que mai em separare de tu i mai et contestaré, t'estimo mare t'estimo moltíssim.

El primer dia que va anar a aprendre a jugar a futbol, tot eren nois menys ella. Els nois tots els dies li deien a la Jana: No té força! Nosaltres correm més ells! Nosaltres juguem millor! I moltes més coses desagradables.

Quan arribava a casa, per oblidar una mica les coses que li deien els companys de futbol, es posava a llegir contes d'aventures. Poc a poc va anar veient que tots eren diferents però cadascun tenia les seves coses bones, com la Jana amb el futbol. Els i les personatges dels seus llibres mostraven les seves habilitats, no es deixaven portar pel que deien els demés i confiaven en ells i elles mateixes, sabien que ser diferent també té moltes coses bones perquè si tots tinguéssim les mateixes habilitats el món seria una mica avorrit.

Així que la Jana es va aixecar de la mini biblioteca i va començar a entrenar per agafar confiança en ella mateixa i poder demostrar la seva gran habilitat. Va arribar el gran dia, tocava jugar un partit contra un altre equip, amb la sorpresa que a la banqueta del seu equip hi havia una altra xiqueta, una gran alegria per a la Jana, no era la única. Els companys faltaven el respecte a Najat, la seva companya per ser marroquina, burlant-se del seu color de pell i dient-li coses molt desagradable. La Jana en aquell moment va treure la seva valentia i la va defensar, sabia que juntes eren més fortes. Va començar el partit, la Jana de portera del seu equip i la seva amiga, Najat era defensa. L'equip de la Jana comença fluix per a no gastar energia molt ràpid, l'equip contrari va marcar un gol i de seguida l'equip de la Jana va marcar-ne un altre. L'equip contrincant estava enfadat perquè anaven empatats i fent joc brut van fer mal a un company de la Jana que va haver de seure a la banqueta. L'entrenador pensant qui podia va decidir tornar a posar la Najat com a defensa.

La Najat recupera la pilota, fa un xut i goooooool!!! L'altre equip xuten però super parada de la Jana!!! Fi del partit, guanya l'equip de la Jana i la Najat per 4 a 3 punts.

Gabi i Messi, lliuren el premi, una medalla a cada jugador i a cada jugadora. Però el millor premi de per a la Jana i la Najat són les disculpes dels seus companys. Ho celebren tots junts, fins i tot l'entrenador s'anima a formar part de la celebració.

Quan van arribar a casa, la Jana i la Clara estaven les dos molt contentes, la seva mare perquè els nois ja no insultaven ni faltaven el respecte a la seva filla i eren tots més amics, però sobretot perquè la Jana havia après a confiar en ella mateixa i es va esforçar molt. La Jana estava molt contenta perquè sense la seva mare no ho hagués aconseguit i també perquè havia aconseguit formar part d'un equip i tenir un munt d'amics.

La Jana, com agraïment, en comptes de penjar-se la medalla a l'habitació, automàticament sense pensar-s'ho dues vegades penja la medalla al coll de la seva mare com a símbol del seu suport i la força que li havia transmès.

Mare per cert, moltíssimes gràcies, t'estimo moltíssim, fins a l'infinit i més enllà.

MACRÒMIA

Modalitat: Narrativa

Categoria: 3a

Títol de l'obra: El misteri a mitjanit

Pseudònim: La detectiva

EL MISTERI A MITJANIT

L'inspector Marc sortia del cotxe negre. Plovia. No entenia perquè l'havien convidat a aquella festa. Era una festa molt important del Sr. James, l'home més ric de la ciutat. Bé, potser era convidat perquè l'havia ajudat en algun moment. La casa era una mansió gegant, en entrar el va saludar una dona alta i de cabells negres:

- Oh! Hola inspector Marc, ha arribat prompte, passi, passi - deia amb accent llatinoamericà.

Era la primera vegada que veia a aquella dona. La mansió era molt maca, van anar a una habitació decorada amb patrons de flors i una taula enorme al mig.

- Hola! Com estàs Marc? -va dir amb molta alegria el Sr. James.

- Bé, però no sabia que tinguessis una mansió - va respondre l'inspector.

- Tenia tants diners que vaig pensar, "i si em compro una mansió?" i ho vaig fer.

- Per cert qui és aquesta dona? -li va preguntar l'inspector.

- La meva nova novia. Es diu Maria.

Ell es va quedar sorprès. De cop va entrar una altre dona. Vestia molt elegant, era rossa i tenia la pell pàl·lida.

- James -va dir la rossa, tota seriosa i amb mirada freda.

- Sabrina -li va contestar en James mentre se la mirava.

- Hola Marc! -de cop i volta el to de veu de la Sabrina va canviar

- Com estàs estimat?

En aquell mateix moment, van entrar un home baixet i amb ulleres acompanyat d'un altre de cabells llargs i arrissats.

- Quan de temps James... -va dir el dels cabells arrissats.

- Evan! -li va respondre en James amb un somriure.

- Paaaare quan soparem? -es va sentir cridar a una noia.

- Elena! Podries mostrar una mica de respecte! -va exclamar en James enfadat

- Perdó, perdó és la meva filla.

- Bé senyor jo també començo a tenir gana -va dir el noi de les ulleres.

- Si tu ho dius Carles, sopem. -va respondre en James.

Es van asseure a sopar, damunt de la taula hi havia de tot: amanides, truites...

- Bé. Us preguntareu perquè esteu aquí. -va començar a dir en James

- Doncs perquè... La Maria i jo ens casem!

- Què!? - va exclamar la Sabrina - No, No i No!

- Això és impossible, no us podeu casar tant prompte. Us acabeu de conèixer! -va afegir en Carles.

- Mai hauria pensat que et casessis -va comentar l'Evan de broma

- Ara de veritat, no.

- Com...? - va preguntar en Marc.

- Tu ets boig pare!? -va exclamar l'Elena mentre cridava com a boja.

- Vaja...la reacció és tal i com la imaginava... bé per on anava... - va continuar en James.

De cop i volta es van apagar els llums.

- Aaaaaaaah! - Va xisclar la Sabrina.

- Que ningú es mogui del lloc, excepte si té una llanterna o... - anava dient en Marc quan la llum va tornar de sobte. En James era mort a la cadira, amb un punyal a l'espatlla, d'on brollava la sang, En Marc es va apropar al cos.

- Vostès - els va dir en Marc - que algú truqui a la policia i els altres que vagin a mirar fora.

En Carles i l'Elena van mirar fora, mentre la Sabrina i l'Evan trucaven a la policia.

- No hi ha connexió!

- I les rodes del cotxe estan punxades.

- Això vol dir que ho haurem de resoldre nosaltres...i que l'assassí està entre nosaltres - els va dir en Marc.

- Quèèèèèè!? – van cridar tots.

- Impossible! Jo mai mataria el meu nòvio! - va replicar la Maria.

- Ni al meu pare -va afegir l'Elena.

- Ni al meu millor amic - va dir l'Evan.

- Ni tampoc el meu germà - va afirmar en Carles.

- Ni tampoc a... el meu... el meu - va dubtar la Sabrina.

Es va fer un silenci incòmode.

- Vostès havien vist mai aquest punyal? -va preguntar en Marc.

- Si, a l'exposició d'armes - va dir en Carles. La setmana passada me la va ensenyar.

- Bé, els entrevistaré a tots, comencem per tu, Carles.

Tots van dir el mateix, que si eren innocents, que si tenien coartada... Després es va posar a investigar la sala i els voltants. Va trobar un control remot, va pensar que era impossible que l'haguessin atacat directament, ja que estaven lluny d'ell i si s'haguessin aixecat els haurien sentit... Va agafar una cadira i va veure una mena de pinces robòtiques. L'assassí devia penjar el punyal aquí, així quan es van asseure a les 9:30h, va caure. Ja tenia una part del com s'havia produït el crim.

-Senyor vol prendre alguna cosa ? - li va preguntar la Maria

-No gràcies, però si que voldria que m'expliqués com es van conèixer vostè i en James.

- Vaja doncs...- va dir ella. Jo m'acabava de traslladar des de Veneçuela. No tenia a ningú aquí, ni tampoc massa diners, així que vaig començar a treballar de serventa aquí i un dia en James em va ajudar a netejar i a partir de llavors ens vam fer amics i després vam començar a sortir, encara que tingués dona. Per això la Sabrina i ell es van separar.

- Una pregunta. Tu estaves amb ell per diners o per amor?

- Bé, jo l'estimava però sentia que si el deixava tornaria a no tenir res...en vam parlar i em va dir que la herència aniria tota a mi.

- Gràcies per tot.

Quan anava a parlar amb la Sabrina va veure un diari damunt de la taula on hi deia: "Es busca criminal per venda de droga. Home de 44 anys, és alt i té els cabells llargs i arrissats. Si l'ha vist, avisi la policia". Hi havia una foto del criminal, era l'Evan!

- Merda, merda. Estic fotut si no marxo de la ciutat, qui me mantindrà, em donarà casa i menjar sense que em descobreixi la policia! - Es lamentava ell.

En Marc era a la porta de l'habitació, escoltant-ho tot i arrencant el tros de diari, que es va guardar a la butxaca. Després va anar a parlar amb la Sabrina.

- Oh! Vol saber com ens vam conèixer? Doncs érem companys d'habitació a la universitat, jo sempre venia amb algun noi i un dia tornant d'una festa una mica beguda li vaig començar a dir que volia estar amb ell i que l'estimava. Llavors ens vam fer un petó. Em vaig obsessionar tant amb ell, fins al punt d'assetjar-lo, però després em vaig adonar del que havia fet i finalment vam començar a sortir. Tot va anar bé, fins que vam començar a discutir quan em va enganyar amb la Maria i ens vam divorciar. Però jo no l'he matat!

- D'acord Sabrina. Gràcies per tot.

Ara li tocava a l'Elena. Mentre l'esperava, es va posar a tafanejar i va veure un diari personal. A l'obrir-lo va veure que l'última entrada era de feia dos dies: "5/4/23. Ja no puc més amb aquest món, l'odio massa entre l'abús psicològic del meu nòvio i... l'estafa de fa un mes... la separació dels pares... Perquè em passa tot a mi? Tinc ganes de dormir i no despertar"

- Senyor que fa aquí? -va dir entrant la Elena.

- Volia parlar amb vostè -li va dir ell amagant el diari.

- Vol saber quina relació teníem el meu pare i jo? -li va dir ella curiosa. No ens parlàvem gaire ja que jo estudio en una altra ciutat, encara que quan era petita ell estava massa "enfeinat" anant a bars i apostant. També vol saber sobre els abusos psicològics del meu ex-nòvio, que em culpa de la mort de la seva germana, de l'estafa del banc o de la separació dels pares. Jo només vull desaparèixer. -va començar a plorar. Perdoni.

- Tranquil·la, tranquil·la no passa res, tingui un mocador.

- Es que recordar això no m'agrada - deia assecant-se amb el mocador.

- No passa res dona. Gràcies per tota la informació.

Per últim li tocava interrogar a en Carles.

- Què vols? -li va dir ell.

- Parlar amb vostè.

- Em temo que no.

- Senyor si us plau, he de preguntar-li quina relació tenia amb el seu germà.

- Que quina relació tenia amb aquell idiota? Ell em va dir "jo t'ajudo germanet". Em va mentir a la cara!

- Que va passar?

- Em van denunciar per ús d'armes il·legal, ja que practicava la caça sense llicència. Abans del judici em va dir "germà jo t'ajudaré a sortir d'aquesta" però a l'hora de donar el seu testimoni va dir: "Si, jo vaig veure el meu germà utilitzant una escopeta". Vaig estar a la presó un maleit any, tot per culpa seva! -va sospirar, afegint:

-Però no era la primera vegada que ho feia.

- Gràcies per tota la informació.

En Marc va anar a fora, on continuava plovent. Va inspeccionar les rodes dels cotxes. Les havien punxat amb alguna mena d'agulla. Mirant pels voltants va veure una petita, però afilada, agulla.

- Ja ho tinc, ja sé qui ha sigut! -va exclamar tot d'una.

Va tornar a entrar i els va reunir a tots a la sala.

- Al principi res tenia sentit... un mecanisme per matar, una agulla per punxar les rodes i una bona coartada i que tots teníeu motius per matar-lo!

- Com quin? -li va preguntar la Maria.

- Vostè Maria hereta tots els seus diners i propietats, però si el deixava no li quedaria res.

- Maleïda caça recompenses! -va cridar la Sabrina.

- Tu Evan, sabies que ell era la teva única esperança de no anar a la presó.

- Jo...

- Tu Sabrina, estaves plena de ràbia i al punt d'assetjar-lo.

- Assetjar-lo! Tu estàs boja -li va dir en Carles.

- Tu Carles, tenies set de revenja per la traïció del teu germà al judici.

- Bé jo... jo no el vaig matar.

- Tu Elena, li tenies odi per l'abandonament de quan eres petita -l'Eva no va dir res i en Marc va continuar, posant veu misteriosa - Però el veritable assassí... Ets tu Evan!

- Què?! -va cridar la Maria.

- Quines proves té -li va dir l'Evan.

- Això -li va dir en Marc mentre es treia el tros de diari on hi havia la seva fotografia.

- Traficant de drogues? -va cridar la Sabrina.

- En James t'ajudava a mantenir el teu negoci de venda de drogues en secret, allunyant a la policia, però a canvi t'exigia la meitat del teus beneficis -va explicar en Marc, però no en tenia prou i et va demanar tot el que guanyaves. Quan et vas negar et va dir que aquest dilluns aniria a la policia.

- Mentida, tot això és mentida! - va cridar l'Evan.

- I com ho va fer? -va preguntar en Carles. Ell era al meu costat quan el van matar!

- Molt bona pregunta. I la veritat és que no ho va fer ell.

- Té un còmplice? -va preguntar amb sorpresa la Sabrina.

- No, no té un còmplice, sinó un control remot. Tu vas arribar l'últim. Vas ser tu qui va punxar les rodes dels cotxes i va tallar la connexió des de fora. També vas programar que la llum marxés a les 9:30h.

- Però si vaig ser jo, quan vaig posar el mecanisme?

- El dia que et va ensenyar la casa i et va demanar més diners. El vas drogar i després vas col·locar la trampa. Continuant amb el que deia, a l'entrar, ell no recordava res de la trampa i la discussió. Quan van ser l'hora es van apagar els llums i tu vas activar el comandament a distància.

- Vaja sembla que m'heu descobert... però no atrapat. L'Evan va treure una pistola i va començar a córrer. L'Elena i en Marc van sortir darrere d'ell. En arribar al carrer es van sorprendre de trobar-hi la policia, que havia detingut l'Evan i el tenia dins un dels cotxes patrulla.

- Com ho han sabut? -va dir en Marc sorprès.

- Aquella dona ens ho ha dit -va respondre un policia mentre assenyalava una noia de curt i pèl roja. En veure al Marc, la noia va venir-hi corrent.

- Amoor! -li va dir preocupada. No saps com de preocupada em tenies!

- Perdó, perdó però és que s'ha produït un assassinat. Per cert, com ho has sabut que érem aquí?

- Doncs perquè m'ho vas dir tu!

Els dos van pujar al cotxe i van tornar a casa

- Què voldries per sopar?

- Crec que avui no res.

Els dos van riure.

L'amor a vegades és covard

Dos éssers en por a l'amor,
dues persones escrites
una per l'altra,
amb manca de coratge,
amb manca de dir el que senten.

Ella l'observava en silenci,
ell la mirava quan estava distreta.
Cada vegada que les seves mirades
es trobaven, es desviaven intencionadament
cap a un altre sentit, un sentit nul i covard.

I així és com mai ha començat
aquell amor,
mai s'ha escrit
aquella història.

Un llibre en blanc,
un poema sense acabar,
una endevinalla sense desxifrar,
un petó esperant a ser gastat.

Perquè així és l'amor,
l'amor a vegades és covard.

Modalitat: Poesia

Categoria: Alumnat de 1r a 3r ESO

Títol de l'obra: L'amor a vegades és covard

Pseudònim: Claudia Solé

Modalidad: Poesía
Categoría: 4a

Carta de desahogo

Diez minutos tardas en enamorarte;
ocho días esperando,
seis meses buscando,
cuatro años amando,
dos años odiando,
un año y contando.

Muchos meses buscando los pedazos de corazón.
Cual plato quebraste
millones de chaves por el suelo
cada uno con nombres diferentes:
momentos, sueños,
sentimientos, ilusiones,
mil dolores.

Mi reloj marca las 10;
el tuyo, la hora de volver
mi reloj indica superar;
el tuyo, volverlo a intentar.

Déjame
avanzar.
Suplicante estás.
¿Dice tu corazón amarme?
El mío susurra: "No lo hará".

Un corazón que quién iba pensar:
¿Dejarte de amar?
No.
Un escudo intenta buscar.

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 4a categoria

Històries que vivim juntes en mons separats

Quan llegeixo l'última paraula tanco el llibre molt a poc a poc. Una paraula com totes les altres, però aquesta indica el final. S'ha acabat.

He de tornar un altre cop a la realitat, vulgui o no, ja no em queden més excuses, no puc continuar amagant-me dins d'aquest llibre de tapa dura, dins les seves pàgines, dins la seva història, una història que s'ha acabat.

Inspiro i expiro, intentant-me convèncer que és fàcil, que puc, i reunint tot el meu valor alço la mirada cap al llit que tinc davant meu, al mig d'aquesta petita habitació.

M'ha costat dues setmanes a arribar aquí, dues setmanes barallant-me amb mi mateixa intentant trobar el que està bé i el que està malament, buscant sense gaires resultats el que he de fer.

Realment no he trobat cap resposta, no sé si he fet bé en venir aquí, però sé que ho havia de fer, alguna cosa dins meu m'ho deia.

I allí estàvem, tu i jo. Per una vegada ja en molt temps em trobava envolta en un silenci entranyable. Un silenci que semblava haver desaparegut totalment de la meua vida. Un silenci que havia estat tement i evitant durant molt de temps. Un silenci que em donava ganes de cridar fins a quedar-me sense veu, de plorar fins a quedar-me sense llàgrimes.

Fins i tot les veus que em turmentaven dins del meu cap els darreres dies havien callat i s'havien quedat en silenci.

Aquells dies se m'havien fet més llargs, més pesats, més difícils. Vivia en un món que ni jo reconeixia.

La meua vida s'havia convertit en una petita rutina que es repetia sense fi.

No m'havia donat cap descans, no havia parat, no volia pensar en res, no volia pensar en tu, no podia.

M'havia distanciat de tothom. No aguantava més les preguntes constants, les mirades poc dissimulades de pena i els comentaris forçats de consol.

Estava sola, havia allunyat a tothom del meu costat. Cada cop la meua veu s'havia anat fent més fluixa, fins al punt que ni jo mateixa la sentia.

Els pares intentaven fer-ho el millor que podien, però no se'n sortien, es veia que ja no tenien forces, però ho continuaven volent amagar.

La mare havia deixat de somriure, se la veia cansada i distant. El pare ja no feia acudits, ja no reia. Quan estava a casa seia al sofà amb la vista perduda, de nit de vegades el veia plorant d'amagat.

No els culpo de res, ells no tenen la culpa, però sé que ho pensen així, sé que pensen que és la seva responsabilitat i això els ha anat consumint poc a poc. Qui tenia la culpa? Una altra pregunta la qual tampoc tenia resposta, com tantes altres.

Et vaig culpar a tu durant molt de temps, ara em culpo a mi per haver-ho fet.

No recordo en quin moment, però vaig entrar a la teva habitació. Va ser com tornar-te a veure. Va ser allí on vaig aconseguir trobar-me, on vaig aconseguir trobar-te. Em sentia petita en un lloc tan gran, però estava decidida com mai ho havia estat.

Vaig agafar el llibre, aquell llibre de tapa dura que tants cops havia vist a les teves mans i vaig obrir-lo, va ser llavors quan la ràbia, la tristesa i la impotència que portava dins des de ja feia molt temps em va sortir amb llàgrimes, a la vora del teu llibre, amb la teva peculiar lletra atapeïda havies deixat un trosset de tu, i vaig entendre per tot arreu on passaves deixaves un trosset, i no hi havia cap motiu per negar que tu havies deixat un trosset al meu cor.

Va ser llavors quan vaig saber que havia d'anar-te a veure, havia d'anar-te a dir que t'estimava. Si no ho deia ara, no tindria forces per a dir-t'ho mai.

I allí estava, llegint el teu llibre de tapa dura, el que tants cops havia vist a les teves mans, en aquella petita habitació d'hospital assegurada davant teu. I per fi creia que havia entès moltes coses.

Havia entès el perquè t'estimo, sempre seràs la meva germana, i sé que quan no estiguis a prop sempre em faltará un trosset.

Havia entès perquè és important tenir esperança ja que amb tan sols una mica pots fer reaparèixer coses que ja ni es veien.

Havia entès que no hem de témer desaparèixer del món una estona per poder salvar el nostre. Havia entès que no sempre les coses que passen ens agraden, ens fan feliços o ens ajuden a continuar endavant, però tu sí, mai m'havies deixat enfonsar i jo tampoc pensava deixar-te sola.

Vaig alçar els ulls i amb la veu una mica tallada et vaig dir un Hola molt cautelós. Una sola

paraula en la qual estava dient que estava allí, amb tu, per sempre.

Vaig venir cada dia, sense faltar-ne ni un, sense perdre la poca esperança que em quedava, tenint la certesa, que l'endemà quan tornés em respondries al meu "Hola", i te'n riuries de mi per haver-me preocupa tant. Però el temps passava i aquell dia mai arribava.

Estava escollint quin llibre et llegiria aquell dia quan el pare i la mare van entrar a l'habitació, no va dir res, però les seves mirades buides i tristes ho deien tot. En aquell moment vaig saber que no havia entès res.

Com havia d'entendre que t'estimava si em matava.

Com havia d'entendre i creure en l'esperança si quan s'acaba no queda res.

Com havia d'entendre que un món es pot salvar quan aquest està totalment destruït.

Com havia d'entendre la vida si en menys d'un segon desapareix i sense res més deixa d'estar, deixa d'existir, deixa de parlar, de sentir, de viure com si no ho hagués fet mai.

Com he d'entendre tot això si tu ara ja no estàs aquí.

Quan llegeixo l'última paraula tanco el llibre molt a poc a poc. Una paraula com totes les altres però aquesta indica el final, però el final de què? No vull tornar a la realitat i ja no em sé més excuses.

Penso en els escriptors i escriptores que també s'amaguen dins d'aquestes històries, com escriuen l'últim punt, d'on els surt la força descriure l'última paraula. Alço la mirada i sé que aquest és el final d'aquesta història.

Bookworm

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 4a

Resum de vida

Ja sé que amb aquest títol encara no enteneu res, però si estàs atent o atenta a tot el que explica aquesta història fins al final, ho entendràs. Així que no vagis directament al final de la història que no ho entendràs, l'has de llegir tota, jo no t'obligo, però, que ho facis. Si vols saber la història d'una noia i la seva vida has elegit la història correcta.

Tot començà el 25 d'agost del 2011, quan jo tenia només nou anys. El meu pare va vindre a Espanya per la mala economia que hi havia, i hi ha, a Romania. Passat gairebé un mes, el 20 de setembre, ens em vam anar la meva mare, el meu germà i jo . A mi aquesta idea no m'agradava gaire, però la vaig haver d'acceptar.

El primer mes vam viure a casa dels meus oncles, que ja feia quasi set anys que eren aquí. Amb la seva ajuda vam poder començar a anar a l'escola i els meus pares, a treballar. El primer dia de classe a Catalunya, quan vaig arribar a la classe que m'havien assignat , vaig obrir la porta i l'únic que vaig fer va ser saludar amb la mà perquè no sabia com es deia "hola". Una noia em va reconèixer, aquella nena la coneixia de Romania, érem veïnes perquè cada estiu venia al poble. Es va aixecar de la cadira, em va mirar sorpresa i em va saludar. Ella va ser qui em va ajudar cada vegada que ho necessitava. Hi havia més gent romanesa a la classe, ho vaig intentar amb tots, però sol amb ella podia dialogar més, ja que ens coneixíem d'abans.

Després del primer dia de classe, vaig haver d'acceptar aquesta idea de començar una vida a Catalunya i acostumar-me a tot això nou. La llengua catalana la vaig aprendre amb l'ajuda d'un mestre que em va ajudar molt i que per mi és i serà el millor mestre que he tingut en tota la meva vida. Si ara el trobés pel carrer li donaria les gràcies per ajudar-me quan encara no entenia res. Amb la seva ajuda, en aproximadament tres mesos, vaig aprendre a parlar aquest idioma. Amb totes aquelles fotocòpies en blanc i negre que va haver d'imprimir per mi, ara he arribat a parlar el català quasi perfectament. Hi ha gent que em diu, quan començo a parlar català, que no es nota gens que no soc d'aquí.

Al començament de desembre vam trobar una casa i els meus pares la van llogar. Mig any després, les coses ja no eren tan complicades com al començament, ja em podia entendre amb la gent. Per anar a comprar no calia que anés acompanyada de ningú que sapigués

parlar català. A l'escola, el mestre m'entenia sempre que li parlava; els amics no es burlaven de mi com quan vaig arribar aquí.

Una mala notícia!!! Exactament, el 24 de febrer de 2020 en van diagnosticar de diabetis de tipus 1. Ja sabia què era perquè el meu pare també ho tenia des de feia cinc anys, però no entenia el que havia de fer. "Què podia fer per no tindre-ho; què podia menjar, què no". El que sí que entenia és que ja no seria com els altres. "M'hauria de punxar cada vegada que mengés? Alguns amics s'apartarien de mi perquè no voldrien tindre amics amb malalties? " Avui en dia hi ha gent molt dolenta; sempre hi ha algú a qui li agrada fer mal als altres. Però tinc molt clar que, si els ho fessin a ells, tampoc no els agradaria i els molestaria igual que em molesta a mi.

Després de cinc dies tancada a l'hospital, em van donar d'alta i vaig tornar cap a casa. Al començament de la setmana següent vaig tornar a l'institut i, a última hora, em van deixar tota una hora per explicar perquè havia faltat tant i explicar el que m'havien diagnosticat i la pauta que tinc. També els vaig explicar que em podria desmaiar i que en aquell moment necessitaria la seva ajuda.

La vida, per una part, s'ha fet més difícil, per mi; però, per l'altra part, s'ha fet més fàcil. Difícil perquè he de fer cas a la pauta i estar sempre pendent de la malaltia més que de ningú; i fàcil, perquè he après aquest bonic idioma i ara no tinc problemes en comunicar-me amb la gent d'aquí.

Ara, després de tot aquest temps que ha passat, tampoc no estic molt contenta d'estar aquí. No m'agrada estar tant a lluny dels meus avis i cosins. Però estic segura que tinc amics que són de per vida i sé que sempre estaran al meu costat. Encara que aquí hi ha gent molt respectuosa i agradable, que la gent em digui que s'està millor aquí que a Romania, que és més difícil estudiar allí, que hi fa molt fred, jo tiraré endavant el meu somni de tornar a Romania, que és el meu país natal, i de viure tota la vida que em queda per davant allí.

Tot aquest text no és ben bé una narració literària, però, per a mi és la meua vida en un petit resum.

Beatriz

Modalitat: Poesia

Categoria: 5a categoria

Títol de l'obra: Sueño de amor eterno

SUEÑO DE AMOR ETERNO

Otro día más en el que te busco y no te encuentro,
en el que te miro y no me miras,
en el que te escribo y no me respondes.

Otro día más en el que el cielo está gris,
apagado, y en mi mente solo apareces tú,
tan inseguro y nervioso como el primer día,
ese en el que sentí que no existía nada más que nosotros
bailando bajo la tenue luz de la luna.

Sigo sin comprender cómo un día fuimos un fuego
del que ahora solo quedan las cenizas
que esa última ráfaga de viento se llevó,
esas cenizas que permanecen en mi corazón,
esperando que las reviva un amor
que ahora solo existe en el recuerdo.

Tus ojos siguen siendo el mar
en el que me refugio cuando todo es difícil,
y tus abrazos, lo único en lo que pienso
cuando voy a dormir sin escuchar el sonido de tu voz,
esa que me susurraba al oído que me quería
y que siempre va a ser mi melodía favorita.

Aún te pienso cada noche,
veo tu cara en la luna y me pregunto
que pasaría si aún estuviéramos juntos,
si hubiéramos cumplido todo lo que nos prometimos
y si algún día dejará de perseguirme
el recuerdo de lo que nunca fuimos.

Tus palabras se las llevó el viento,
y nuestros recuerdos el tiempo,

ese que volaba cuando estaba junto a ti
y me provocaba algo que nunca volveré a sentir.

Supongo que fue cosa del destino
el vivir esperando una llamada que no va a llegar,
el vivir sabiendo que a quien besas por las noches
nunca voy a volver a ser yo.

Ahora te escribo en cada verso,
te escucho en cada canción
y te busco en cada esquina,
esperando que algún día aparezcas
y me digas que no fue más que un sueño,
un sueño de un amor eterno.

Pseudònim: Atzur

Modalitat: Poesia

Categoria: 5ª categoria

Espadas

Soy una espada.

No soy una espada ornamentada,
Yo tengo un diseño común.

No soy una espada de finos metales,
de hoja plateada y mango de oro,
Yo soy una espada simple,
de hoja de hierro y mango de madera.

No tengo un gran filo,
un filo que corta sin esfuerzo,
Yo tengo un filo astillado,
un filo que no corta nada.

Mi hoja no es brillante,
brillante como la Luna,
Mi hoja está llena de óxido,
óxido marrón opaco.

Mi hoja no está entera,
Mi hoja está rota y fragmentada,

No soy una espada bien cuidada,
En mi crecieron enredaderas espinosas,
Yo soy una espada simple, una espada común, una espada astillada, fragmentada y
rota, una espada oxidada y olvidada.

Una espada donde crecieron espinas.

Signado por: Apoteosis

CAMINS INCERTS

(Recull de haikus)

Enmig la fosca
s'albira l'esperança
amb cada albada.

El sol despunta
pintant damunt les aigües
l'esclat del dia.

Tot i el desfici
no perdem l'esperança
ni el goig de viure.

Els neguits cessen
quan les llàgrimes vessen
i ens alliberen.

Tan dolorosa
la paraula callada
com la incertesa.

Sobre les aigües
s'emmiralla la vida
plena de somnis.

Solcant les ones
s'eternitzen les hores
en les nits fredes.

Al cor perdura
el perfum de la rosa
que m'encisava.

Tot és silenci
s'anuncia una posta
de llum rogenca.

Fosqueja el dia
i s'amansen les hores;
fi del trajecte.

Modalitat: Poesia

Categoria: A partir de 19 anys

Pseudònim: Maria

Modalitat: Poesia - 6a categoria

Títol: COM EURÍDICE

Encara estic sorpresa i atordida
per haver-te pogut tocar de nou.
No m'ho crec però aquí estàs, amb mi, viva!
Miro al voltant buscant una evidència,
vull comprovar que això no és cap mentida.
De cop m'aturo i penso *tant s'hi val:*
cert és el que sents, el que veus i olores!
El tacte suau de la teua galta,
la teua delicada olor de rosa,
els teus ulls verds que
riuen en mirar-me,
la teua mà i la meua
que es troben i acompanyen.
Ha estat Orfeu qui t'ha portat a mi?
T'ha conduït Caront en el viatge?
De nou m'aturo i em dic que tant s'hi val,
que vull gaudir d'esta segona vida:
i tot flueix com si tot fos normal,
i ric amb tu i suro dins un núvol.
Llavors...tot s'ha acabat de sobte.
T'he vist marxar, mare,
com Eurídice has tornat al món dels morts
i en un nou dol navego a la deriva
per haver-te perdut un altre cop.
Baixo una escala de ràbia,
d'enuig i decepció,
mentre em pregunto:
et tornaré a somiar de nou?
Tornaré a sentir-te viva?
Anhel de somnis que em portin a tu,
que ens permetin reunir-nos,
encara que després se m'esquerdi el pit.

TRAMUNTANA

Modalitat: Poesia

Categoria: 6a.

TERRA FERIDA

Color i olor de terra ferida,
de terra cremada.
El foc llepa i arrasa
aquesta terra d'olivera, ametler, vinya i carrasca.
Trista estic en aquesta vora,
sentint el fum als cabells i a la cara.
Parada estic i esgarriada,
vivint la por de qui t'estima encara.

Una visió grisa,
d'arbres intactes buscant l'aire,
pedres als marges
i cendres apagades,
ànimes quietes, devastades.
Respiro on hi havia foc,
on s'encenia la primavera
de matolls, de pins
i herba,
seca i abandonada.

M'exalta la pudor dels camps buits
i el rebuig per la vida.
Tot negre, de dol,
perquè allà on tot crema
no hi entra el sol, ni la llum, ni la sort,
queda fosc i malmès,
esperant un batec.

Mare terra,
ressorgeix,
entre els grisos i roques cremades,
busca la vida a les entranyes,
busca sang sota la pell,
que tot d'una, quan plogui aigua fresca,
renaixeràs,
silent.

Ayla

VII CONCURS DE POESIA I NARRATIVA BREU

LLETRES AL VENT 2023

GANDESA

MODALITAT: NARRATIVA BREU

CATEGORIA: MAJORS DE 19 ANYS

MOTS ENCREUATS

Faafoliga

MOTS ENCREUATS

Va aixecar la vista del diari. La Magda treia la pols de la pila de llibres que esperaven tanda per ser llegits. De dilluns a divendres, sempre puntual, arribava a la casa per netejar sobre net amb una única norma estricta: que fes la feina en el més absolut silenci.

A ella, que li agradava cantar mentre cuinava, se li feia especialment difícil mantenir la rígida norma d'aquella casa de dimensions exagerades per un home sol. Només, quan el Jaume abandonava la seva estricta rutina per anar al metge o sortir a fer algun encàrrec del que no donava mai explicacions, la Magda s'imaginava la mestressa de la casa i se sentia lliure fent la tediosa feina.

Des que el Jaume es va instal·lar a aquell poble petit, cada dia, després d'esmorzar, repassava les notícies del diari que li portava la Magda. Amb el bolígraf banyat d'or que li van regalar el dia que es va prejubil·lar, i només amb aquell, feia els mots encreuats i no s'aixecava del sofà fins que havia acabat. Llavors, demanava a la Magda que s'assegués a la butaca i es menjaven un bombonet de xocolata negra; sempre en silenci.

La dona ansiava aquell moment del dia; llepava el bombó i s'omplia la boca d'aquell gust dolç i amarg alhora. Observava com el Jaume, amb els ulls tancats i el rostre en pau es delia amb aquella llaminadura. La Magda desitjava el que veia. El perfil, tan distingit; les mans tan pulcres, la postura tan elegant,...

Avui però, al Jaume, les paraules se li resistien. Picava nerviós el diari amb la punta del bolígraf, mentre de fons, sentia el clic, clic rítmic i enutjós d'aquella aixeta que no acabava de tancar. Feia tres dies que esperava l'únic lampista del poble que li havia assegurat que passaria quan pogués.

Sentia caure les gotes sobre el seu cervell i va notar la urgència excepcional de sortir de casa decidit, en un atac d'optimisme absurd, a comprar les eines que creia necessitar per fer fora del seu cap el degoteig d'aquella estúpida aixeta.

La Magda, que el mirava discreta, no es va atrevir a advertir-lo de que els botons i els traus de l'abric de llana anglesa no coincidien com ho havien de fer. Tampoc va donar la seva opinió sobre les botes de goma que no li semblaven el calçat més adequat per l'elegància que el Jaume sempre s'exigia abans de sortir de casa. Ell va marxar sense el ritual, mai abans oblidat, de mirar-se al mirall del rebedor.

Ja al carrer, el Jaume va ensopegar amb l'estesa de parades del mercat setmanal. Mortificat pel reclam dels venedors que anunciaven el gènere sense cap mínim respecte pel silenci que ell havia buscat en aquell poble de mala mort, es va quedar impactat per la mirada estàtica d'una dona.

Els ulls vidriosos apuntaven a l'infinit, la seva postura seductora, la seva pell fina, les mans estilitzades i sense ni una arruga. Va saber que aquella era la dona que havia buscat des de no recordava quan. S'hi va acostar i va tocar el seu braç sense que ella reaccionés.

– Senyor, que vol alguna cosa? –la veu de la venedora va ressonar al cap embotat del Jaume mentre es mirava el maniquí amb una suor freda. Va assenyalar tremolant el ninot mudat amb un vestit de floretes i un barret a joc.

Li va costar fer-se entendre; el vestit i el barret no l'interessaven per res, però també se'ls quedaria per no endur-se despullat el ninot de silueta perfeta. Va pagar el preu desmesurat sense cap gest d'incomoditat i va marxar amb el maniquí sota el braç. El seus llavis, que s'esforçaven en recordar com es somreia, van fer una ganyota estranya.

Li desagradava enormement aquell vestit de tela senzilla i de costures tortes; la seva princesa es mereixia molt més. El taxista del poble, que en aquell moment compartia anècdotes al bar de la plaça, va acceptar de dur-lo a ell i a la immòbil dona, a la capital de comarca on el Jaume es va entestar en anar. Va comprar tot el que li podia fer falta a aquella dona perfecta: sabates i bosses a conjunt, vestits de les millors teles i, amb certa vergonya, roba interior suggerent. Va afegir mocadors de coll, barrets, cremes, perfums i també alguna joia; tot de la millor qualitat i de les marques més fines i satisfet es va fer portar fins a casa.

El taxista, esperant una propina que no va rebre, va deixar els paquets al rebedor mentre el Jaume, amb delicadesa extrema acompanyava al maniquí a l'habitació. Agraït de no trobar la Magda a casa, el Jaume va apilar les seves coses per deixar lliure la meitat exacte de l'armari. Va endreçar tot el que havia comprat mentre es mirava encegat la dona estàtica. Al bany, va col·locar amb cura, un raspall de dents nou i els pots de cremes i colònies que li havien aconsellat a la perfumeria.

Llavors, la va despullar i va observar la perfecció. La va acariciar amb desig i admiració, notant un corrent elèctric a la punta dels seus dits que se li escampava pel cos. No va cedir a l'impuls; es va voler reservar pel vespre. Cada cosa al seu moment –es va imposar.

A l'endemà, la Magda va saber de seguida que alguna cosa havia canviat. L'expressió del Jaume, les restes de llamàntol a les escombraries, l'ampolla de vi buida, les espelmes i dos plats sobre la taula amb les estovalles de fil. Una capseta vellutada de la joieria i les restes de paper rebregat amb un llaç enganxat van confirmar l'evidència d'una nit especial.

Ho portava ben amagat aquest festeig –va pensar la Magda quan va ser a l'habitació. El llit amb senyals evidents de passió, dues tovalloles al bany, el raspall de dents i l'armari ple de roba elegant de dona. Li va sorprendre que una dona s'hagués instal·lat a viure amb el Jaume sense que ella ni tan sols hagués sospitat de que existia.

Aprofitant que el Jaume era al metge, va remenar calaixos i armaris i va comprovar fascinada que tota la roba era nova i de la més excel·lent qualitat. Sorpresa per l'elegància i

la pulcritud del que veia, es va entretenir més del compte tocant aquelles peces. Va olorar els perfums, va provar les cremes i va fer ganyotes davant del mirall amb aquella finesa de joies.

Li va semblar estrambòtic i capriciós que aquella dona que s'havia instal·lat a viure amb el Jaume hagués portat també un maniquí i que aquest tingués un lloc preferent a la cambra. Però no va fer cas. Bé podia, la nova mestressa de la casa, provar la roba sobre aquella estàtua de plàstic. Se la va imaginar vestint el maniquí i observant quin dels vestits, encara amb etiqueta, li quedarien millor. Per força havia de ser una dona ben presumida, potser massa i tot. Poc que podrà lluir totes aquestes coses en aquest poblot –va pensar la Magda –quina exageració!

Se la va imaginar orgullosa i maniàtica. Mentalment la ridiculitzava; s'inventava una veu de falset per imitar-la fent gestos exagerats davant del maniquí. No tinc pas cap ganes de conèixer a aquesta pallassa –es deia la Magda –mandra, em fa molta mandra. Un cosa és aguantar al Jaume que sí, ho reconec, és una mica maniàtic, però tan elegant, tan senyor, tan atent..., però l'altra cosa serà aguantar les dèries d'aquesta donota que s'ha instal·lat com si això fos casa seva –continuava encaboriant-se la Magda i poc a poc entre ràbia i gelosia anava perdent les poques esperances que tenia d'enamorar al Jaume.

Amb l'arribada del maniquí, els ritmes de la casa van canviar. El silenci imposat era una benedicció per la Magda que no tenia cap ganes de parlar i menys de cantar. L'angoixava el moment en que hauria de conèixer la nova mestressa de la que no en sabia, ni volia saber-ne, el nom. Rendida treballava sense ganes evitant tant com podia al Jaume. Feia tres dies que no compartien bombó. Feia tres dies es notava a l'aire la presència d'una dona que no era ella; que ja no ho seria mai.

El Jaume, amb els mots inacabats des de feia tres dies, acumulava els diaris sense llegir. L'ordre era sagrat. No es podia obrir el diari de l'endemà ni menjar-se el bombonet fins haver completat els mots encreuats. Amb la mirada perduda i un rictus que, després d'uns dies d'entrenament, començava a semblar un somriure, repetia, seguint el ritme de l'aixeta encara espatllada, el nom que li havia donat a la seva passiva esposa: e-va, e-va, e-va,...

Notava als dits el record que la fina pell de l'Eva li havia deixat després de tres nits de passió. Amb la memòria d'aquell tacte suau, de cop va saber que la paraula que li faltava als mots encreuats, era sense cap mena de dubte, "epiteli".

Eufòric per la seva fortuna, no va veure la nota que la Magda li havia deixat entre els diaris: *"Jaume, a aquesta casa, jo ja no hi tinc cabuda; no tornaré més. Li desitjo molta felicitat i espero veure'l pel poble"*

Modalitat: **Narrativa Breu**

Categoria: **6^a**

Títol: **Contes molt curts per a adults una mica llargs**

Pseudònim: **Claudi**

Crim passional

Per a demanar-li la mà ell la fa avançar per un camí de pètals de rosa al final del qual l'espera una capseta que representa cupido. A dins, una bossa plena de xuxes amb forma de cor.

—Xuxes? Jo volia un diamant! —diu ella.

I el mata de ràbia.

Tractat de guerra

Encaixen les mans mirant-se als ulls, el rostre sever. S'acomiaden sense paraules. Es donen l'esquena i caminen en direccions oposades, allunyant-se l'un de l'altre. Just llavors cau una bomba al lloc on eren, provocant un gran clot fumejant. Ells no es detenen, continuen caminant. La guerra continuarà mentre els dos caps siguin vius i estiguin d'acord

Qüestió de cabells

Un forat negre s'obria davant del meu ull esquerre.

Davant del dret, la boca fastigosa del marit de la rossa.

Diga'm que a tu t'agraden les morenes, mitja merda, va cridar-me.

Els meus llavis dibuixaren un somriure. Com li havia de dir que a mi m'era igual el color del pèl?

Crec que va ser llavors que l'ull dret també es quedà a fosques i ambdós orelles van desconnectar-se del cervell.

Apa, reiet —vaig sentir a continuació—; ja està solucionat.

Un pit exuberant ocupava tot el camp de visió del meu ull esquerre. L'altre ull veia el mateix, però devia ser el pit dret.

Diga'm que a tu només t'agraden les rosses, m'etzibà.

No vaig tenir collons de somriure.

Guerra religiosa

El gran sacerdot de l'única religió veritable aixecà les mans davant els seus feligresos i els animà a participar a la gran creuada contra els infidels.

A l'altra banda de món, en aquell moment, el profeta de la religió universal donava inici a la gran lluita sagrada contra els descreguts.

Més enllà del mar, la congregació dels homes purs del món sencer intentava creuar-lo a peu, amb la confiança en un miracle del seu summe oficiant. La seva intenció era acabar per sempre amb tots els impurs de l'altra banda.

Monjos i ermitans de tot el planteta abandonaven els seus respectius retirs en monestirs i coves i s'allistaven als seus respectius exèrcits per a contribuir a la lluita contra els adoradors de falsos déus.

El diable, única figura del mal escollida per consens de totes les religions, es fregava les mans.

Home gos

El periodista era assegut davant la cel·la que empresonava el suposat home llop. La família assegurava que el primogènit es convertia en llop cada vegada que hi havia lluna plena. Per això el tancaven allí fins que canviava de fase. Malgrat tot, continuaven apareixent bèsties mortes pel voltant i el mes passat havien trobat en una cuneta un foraster amb una mossegada al coll que el devia dessagnar.

El periodista no s'ho acaba de creure. Gràcies a l'antiga amistat de sons pares amb aquella família té l'exclusiva d'una notícia que el pot fer triomfar.

Davant la presumpta metamorfosi tremola d'emoció, més que no pas de por. Però quan arriba no és el que espera. La tremolor llavors és de ràbia. L'home es transforma davant dels seus ulls, però no pas en un llop. Allò és un simple home gos. Però ni tan sols un pastor alemany. És una merda de canitx!

Decebut, el periodista no s'adona que aquell gosset ara pot passar entre els barrots de la porta de la cel·la. Quan està a punt d'anar-se'n, disgustat, veu el gos als seus peus. Un instant després se li llença al coll.

L'endemà el primogènit de la família continua a la cel·la. El cos del periodista és al terra, dessagnat. La família busca el gos que se'ls va extraviar ahir a la nit. És un canitx molt petit i manso, propietat del primogènit. Déu mos en guard que li passés res.

Merda i sang

Li agafa un gran mal de ventre mentre condueix. Arrambla com pot el cotxe a una banda de la carretera i salta corrents cap a dins d'un bosquet.

Un vehicle de mossos passa al cap d'uns moments i veu un cotxe mal posat vora la carretera. És un model vell i gran, com els que solen comprar els magrebins. La matrícula està en mal estat, com si haguessin volgut impedir que es llegís; hi ha els quatre intermitents posats (bé, un del darrera no va) i no es veu ningú a la vora.

La parella de mossos, amb la mosca al nas, baixen a mirar que passa, la mà a la cartutxera. Donen un tomb al vehicle sense veure res. Un intenta apropar la mà a la maneta de la porta per a veure si està obert. "No el toquis!", cridà el seu company, esgarriat.

De sobte, senten soroll a la vora, en un racó on hi ha uns arbres i matolls, però no sembla haver-hi ningú. El soroll es repeteix al cap d'uns segons. Pot ser que algú estigui gemegant? Com si l'escanyessin.

Ara si que els dos mossos es miren i treuen la pistola. S'apropen al arbres. Els gemecs continuen. Cada vegada els senten més.

L'home que tenia mal de ventre, acotxat rere un mata, fa força i no en surt. Gemega. Esbufega. Fins que expulsa una gran quantitat de gasos. Un pet com un aglà.

El mossos no s'ho pensen més. Defensa pròpia. Disparen un, dos, tres, quatre trets.

Quan sobrevé el silenci, un dels mossos assenyala amb el canó de la pistola un raig vermell que s'escola per davall d'una mata de farigola. "Sang", diu.

Llavors guaiten amb precaució per damunt els matolls i veuen el resultat dels trets: un home amb els pantalons als genolls tombat al terra sobre un pasterot.

"Merda!", exclamà l'altre.

Dilema

—Amor meu, que faràs avui per sopar? —va preguntar ell.

—Què vols? —demanà ella.

—M'és igual.

—Doncs menja'm a mi —proposà la dona.

—Ja m'està bé. Però després de sopar.

—Que no saps que quan hi ha amor no cal menjar? —digué ella.

—El que diuen és que quan dos s'estimen amb un que mengi ja n'hi ha prou —rectificà ell.

—Ah! I el que menja has de ser tu? —s'irrità la dona.

—Jo no ho dic això —digué l'home, condescendent—. Hi hagi el que hi hagi ens ho partirem.

—Però alguna cosa hi haurà d'haver, no? —pregunta ella, tornant a la qüestió.

Ell assentí, vençut.

—Diga'm que vols, doncs —insistí la dona.

L'home reflexionà uns instants, com si realment estigués repassant la carta d'un restaurant. Després aixecà el dit i obrint molt els ulls exclamà:

—La veritat és... que tant me fa menjar-me un porc com una porca!

—Seràs... tonto! A veure si te n'hauràs d'anar a dinar al bar...! —feu, ella donant-li un cop afectuós al pit.

S'acomiadaren sense parlar més del tema. Fos quin fos el menú, ja se'l trobaria quan arribés, pensà ell. De mentre, ella es digué que quan fos l'hora ja miraria que feia.

A la nit, en tornar a casa, l'home cridà:

—Que no hi ha ningú?

—Sóc a la cuina —contestà ella, melosament.

La sorpresa que s'emportà en entrar-hi fou majúscula. La dona era sobre la taula, nua, amb una poma a la boca i un pàmpol a l'entreuix. Però l'excitació s'emportà l'ensurt. Aquelles cuixes tan ben fetes, rosadetes, fines com la seda; aquells pits com brioixos acabats de fer; aquell cabell que s'escampava com un doll d'aigua fresca. Li entrà la gana.

I se li plantejà un dilema.

—Ara que faig: me la menjo o me la follo?